

Καὶ μία ἐπιγραφή καταστήματος ἀρετᾶ κωμική :

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς λοφίσκου. Ἐτέρωθεν δύο κυπάρισσοι, ὧν ἡ μία τοῦ βουλευτοῦ Πατρῶν κ. Ῥηγοπούλου.

Καὶ κάτωθεν ὁ νεολογισμός :

ΕΥΛΟΚΑΨΕΙΟΝ.

Ἐννοεῖται ὅτι κἀνέναν ξύλο δὲν καίει, τὸν ἀντίον ὅλα τὰ πούλει ἀκαυτά.

Ἐκ τῶν φυσιογνωμιῶν αἵτινες ἐπλήρωσαν τὸ νέον προεδρεῖον τῆς Βουλῆς, εὐρίσκωμεν συμπαθητικωτέραν τὴν τοῦ κ. **Ν. Νομικοῦ** Βουλευτοῦ Θήρας· ἐκ τῶν ὀλίγων ἀληθῶς σεμνῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, πολιτευθεὶς ἄχρι τοῦδε ἀμέμπτως, ἐφ' ᾧ καὶ ἀποκτήσας ἀκλόνητον μὲν ἐπιρροὴν παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ, μεγάλην δὲ ὑπόληψιν ἐν τῇ Κοινοβουλίᾳ, διὰ τὴν ἀκεραιότητα καὶ μετριοπάθειαν τοῦ χαρακτῆρός του, τὸ διανυγρὸς τῆς κρίσεως καὶ τῆς παραδειγματικῆς τιμιότητος καὶ ἠθικῆς του

Ταῦτα, διότι ὀφείλομεν τιμᾶς οὐ μόνον εἰς τοὺς ποιουντάς ψευδῆ πάταγον περὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς δειλοὺς, ἀλλ' ἀδαμαντίνους, χαρακτῆρας οἵτινες εἰσὶν αἱ μόναι ἐγγυήσεις ὑγιоῦς Πολιτείας.

Δι' ἑλλειψιν χώρου παρελείφθησαν ἔξω ἐν τῇ προλαβόντι φύλλῳ μακρὰ πρακτικὰ δύο συνεδριάσεων τοῦ συν-εργάτου μας **Νάτου**

Παραλειφθεῖσα ἐρωταπόκρισις :

Τζάνες. Ἡξεύρετε, κύριοι, εἰς ποῖαν κατὰστασιν εὐρίσκόμεθα ;

Ῥάλλης. Ἄς εἴσθε καλᾶ.

Τζάνες. Ὁ ἀναμάρτητος βαλέτω τὸν λίθον !

Ῥάλλης. Θὰ τὸν βάλῃ, μάλιστα, θὰ τὸν βάλῃ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Ἐκεῖνος ὅπου ἔκαμε τὸν πόλεμον εἰρήνην,
ἐκεῖνος ποῦ ἐπλάτυνε τὴν ἔρημην πατρίδα,
ἐκεῖνος ποῦ δὲν σκέπτεται ποτέ του τί θὰ γίνῃ,
ἐκεῖνος ποῦ τοῦ λέοντος διαλέγει τὴν μερίδα,
ἐκεῖνος ποῦ δὲν χάνεται κί' ὁ κόσμος ἂν χαλᾷ,
ἐχάθηκε, γκρεμίστηκε καὶ πέφτει χαμηλά.

ὦ ! πόσοι κλαῖν' στὸ πέσιμον τοῦ γέρο-Δημητρίου,
πόσοι 'στὸς δρόμους ἔρημοι καὶ ὄρφανοὶ θὰ μείνουν !

ὦ ! πόσοι δὲν θὰ βλέπουνε τὴν πόρτα τοῦ Τραπεζίου,
καὶ πόσοι ῥοδοκόκκινοὶ σὰν τσίροι θὰ γίνουν !

Ναί ! κλάψετε καὶ ἔπεσε ὁ γέρο-Παναγιώτης,
ὁ προσφιλὴς Γλυκύτατος, σωτὴρ καὶ τροφοδότης.

Ἄλλ' ὅμως ἔπεσε καὶ σὺ μαζὶ τοῦ, Μολαίτη,
καὶ κλαίει ἡ πρωτεύουσα προστάτη καὶ πατέρα !
Ἐσὺ φροντίζεις νὰ μὴ 'μπῇ ὁ θάνατος σὲ σπῆτι,
καὶ μόνο μὲ τὰ μέτρα σου μᾶς διώχνεις τὴ χολέρα.
Ἄν σ' ἔφαγαν τὰ Νούμερα καὶ ἡ Οἰκονομία,
ἀλλὰ φροντίζεις κάποτε καὶ γιὰ οὐροδοχεῖα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

Κεφάλαιον πρῶτον.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ ὧν δὲν πρέπει νὰ γίνεται λόγος παρὰ μόνον ὅταν ὑπάρχῃ λόγος.

Ἦτο ὀγδόη ὥρα τῆς νυκτὸς τῆς ἡμέρας 11 Ἰανουαρίου 1878.

Ὁ ἀνέφελος ἀττικὸς ὀρίζων ἦτο πλήρης νεφελῶν, καὶ μιάζων μάλιστα.

Αἱ καθ' Ὁμηρον εὐρυάγυιαι Ἀθῆναι ἦσαν καταλασπώμεναι, καὶ οἱ λάκκοι, οἱ σκαφέντες πρὸς δενδροφύτευσιν, πλήρεις ὑδάτων· ἡ καλλίτερον ὅσαι τρύπαι ἦσαν ἐπὶ τῇ γῇ, τόσα καὶ στόμια βούρκων χαίνοντα, ἑτοιμα νὰ χαταπίωσι πάντα τὴν εὐθεῖαν βαδίζοντα.

Τὰ φανάρια, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ σελήνη — εὐήλιος γὰρ ἡ ἡμέρα — ἤθελε καταφωτίσει τὰς Ἀθῆνας καὶ ἰδίως οἰκονομίας ἕνεκα, δὲν εἶχον κατὰ τὸ σύνθηρος ἀφθῆ.

Ἐρεβος λοιπὸν ἐκάλυπτε τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, ἥς οἱ ὄλβιοι ἄστοι συνωστίζοντο ἐν τοῖς καφεψείοις, τυρβάζοντες περὶ ἄερος καὶ ὑδάτων λαλοῦντες.

Καὶ ἴσα ἴσα ἐφιχάλιζε.

Ἐγὼ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ *Βυζαντίου* ἐν πολιορκίᾳ στενῇ καθισμάτων, ἀργελέδων, ποτηρίων καὶ λάλων σταμάτων ἔχασκα τὸν καφέ μου ῥοφῶν, ὡς ῥαχατλῆς.

Καὶ σκέψις μὲν οὐδεμίᾳ μοῦ κατέτρωγε τὴν κεφαλὴν, σκέψεις ὅμως πολλαὶ ἐπτερύγιζον περὶ αὐτήν, ὅτε ζωηρὰ συζήτησις ὁμίλου τινος φοιτητῶν παρακαθημένων μοῦ διήγειρε τὴν προσοχήν.

Καυχᾶς μεγάλος εἶχε στήθῃ καὶ ἔρις ἐξήναπτε τὰ μάλα σφοδρά.

Συνεζητεῖτο τίς ἐξ αὐτῶν ἐσχημάτιζε κύκλον ἢ στεφάνην ἐκ τοῦ ἀπολυομένου τῶν στομάτων αὐτῶν καπνοῦ.

Καὶ ῥῆξις μὲν δὲν ἐγένετο, ἀλλὰ τὰ: εἶσαι μασκαρᾶς, ἄει χάσου, σ' ἔχω κτλ. ἔπερναν καὶ ἐδίδον μετ' ἀστραπη-βόλου γλωσσοκοπικῆς ταχύτητος. Κἄπου κἄπου ἠκούοντο καὶ τὰ: εἶσαι χαμᾶλμπασης, μποῦφος, κουφαῖδόνι.

Παρὰ τὴν Ἀκαδημαϊκὴν νεότητα τριᾶς φουστανελάδων καὶ πῶδα ἐπὶ τοῦ ποδὸς ἔχοντες καὶ θωπεύοντες τὰ ἄκρα αὐτῶν τὰ μάλα ἄδρως, ἐσχολιάζον τὸν λόγον τοῦ κ. Κουμουνοῦρου, καὶ ἰδίως τὸ ζητωκραυγασθὲν ἐκεῖνο μέρος δι' οὗ ἐπηγγέλλετο τὴν «ὑπεράσπισιν τῶν ἀπαρραγῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐλλήνισμου καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν δεινοπαθόντων ἀδελφῶν.»

Καὶ τώρα ποῖός γιὰ τὰς κλεινὰς Ἀθήνας θὰ ιδρώσῃ;
Κι' ἂν πάλι μᾶς ἐπισκεφθῇ καμμιὰ ἐπιδημία,
ποῖός θὰ ἴμωρσῇ τὴ ζωὴ τῶν πολιτῶν νὰ σώσῃ,
καὶ ποῖός προστάτης θὰ φανῇ στὴν ἀνθρωποθυσία;
Σὺ ἦσουν ὁ πατέρας μας καὶ ἤμαστε παιδιὰ σου,
καὶ εἴχαμε γιὰ φάρμακο 'στὸν τύφο τὸ νομὰ σου.

Μαζί με τοῦτον κλάψετε τὸν Ἀθανασιάδη!
κι' αὐτὸς τὰ Οἰκονομικὰ, 'στὰ δάκτυλα τὰ παίζει,
τὰ ἔβρισκε δέκα τὸ πρῶτ', καὶ εἴκοσι τὸ βράδυ,
μ' αὐτὰ 'μιλεῖ 'στὸν ὕπνο του, μ' αὐτὰ καὶ 'στὸ τραπέζι.
Πάει καὶ τοῦτος, ἔπесе, χωρὶς κἂν νὰ προφθάσῃ
τοῦ Ἀδάμ Σμιθ παράγραφο κανένα νὰ διαβάσῃ.

Πλὴν φεῦ! χωρὶς τὸν Μπούμπουλη τὸ ἔθνος πῶς θὰ μείνῃ;
κλαῖτε κι' αὐτὸν, ποῦ σάλεψε τοῦ Πόντου μας τὸ βάθος,
ὁποῦ γοργόνα τοῦπρεπε θαλασσινὴ νὰ γίνη,
καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἔλαβε τὸ σχῆμα κατὰ λάθος.

Καὶ τὸν Γεωργάκη κλάψετε, μαζὶ καὶ τὸν Ἀντώνη,
'Ο Κουμουνοδόρος ἔπесе....ὦ! δάκρυα καὶ πόνοι!

Souris.

Παρακατιὸν δυὰς φίλων ἐτάβλιζον ἐν ἐξάψει ἀλλη-
λουβριζόμενοι μετὰ σχημάτων ἀγρίων καὶ βλοσυρῶν
ὀφθαλμῶν, ἐνῶ οἱ περὶ αὐτοὺς θεατὰ ἐξεκαρδιζόντο γε-
λῶντες, ὁσάκις ἠκούετο ἐκ τῶν διαμαχομένων κραυγὴ ἀ-
γανακτίσεως: — Σοῦ δίνω τὸ τάβλι στὸ κεφάλι, — Σοῦ
πετῶ τὰ πούλια στὰ μοῦτρα, — Κορόδο, — Κλέφτη!

Ὁ ἐκ τῶν σιγῶν καὶ ἀργελεδῶν καπνὸς ἐπλήρου τὸ
καφεψεῖον, αἱ δὲ ἀγριοφωνάρες τῶν παραγγελιοδύχων ὑ-
πηρετῶν ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον.

Αἶφνης ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ λοῦστρος μετὰ πηχυαῖον
στόμα, κρεμασμένην γλῶσσαν, ὡς λαχανιασμένου σκύλου,
καὶ συγκεκομμένην φωνὴν καὶ πνοὴν εἰσορμᾷ ξηπόλυτος,
ξεσκούφωτος καὶ κουρελιασμένος κρατῶν δέσμη παραρτη-
μάτων καὶ κραυγάζων:

— Τὸ ἐκτάκτο παράρτημα τοῦ Ἑθνικοῦ Πνεύματος καὶ
ἡ ἐπανάστασις τῶν μεθορίων... καὶ ἡ νίκη... πέντε
λεπτά, πέντε λεπτά!...

Μόλις τοῦτο εἰσελθόντος κατέφθασε δεύτερος ὠκύπους
ὡς Ἀχιλλεὺς ἀσθμαίνων, καὶ βοῶν:

— Τὸ παράρτημα τοῦ Μέλлон καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν
τούρκων καὶ ἡ πεζοναυοχανία τοῦ Κριάρη στὴ Κρήτη,
πέντε λεπτά.

Τρίτος ὁμότεχνος τῶν πρώτων εἰσεπήδησε διάβροχος,
μετὰ λασπωμένα φύλλα καὶ μετὰ πνιγομένην φωνήν.

— Τὸ παράρτημα τῆς Ἀλήθειας καὶ ἡ σφαγὴ τῶν
χριστιανῶν τῆς Θεσσαλίας καὶ ἡ μάχη τοῦ πολέμου καὶ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

La fille du Tambour-Major.

Ἡ σαρκαροστή ἀπέδωκεν ὅλα τὰ θέληγτρα τὰ ὅποια
αἱ ἀπόκρεφαι εἶχον ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸ μονογενὲς θεατρίον
μας. Καθ' ἑσπέραν τὸ γαλλικὸν βωδεδίλλειον συγκεν-
τρώνει ἐκεῖ κόσμον διαφόρων τάξεων, ὅστις παρέρχεται,
γλυκεῖας καὶ ἐλαφρὰς, τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας, ἐν μέσῳ
φῶτων, μουσικῆς, ἀνθῶν, στέρνων, κνημῶν, κεφαλῶν ὤ-
ραιων, προσώπων δυσειδῶν, χαριεντισμῶν, πότου, καπνί-
σματος, ἐλαφροτήτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ μπουφέ.

Ὁ θίασος τοῦτο ἔχει τὸ καλὸν ὅτι ἀποτελεῖ ἐν σύμ-
πλεγματι χρυσῶν μετριοτήτων. Μεγάλαια πράγματα δὲν
ἀκούει· ἀλλὰ καὶ δὲν ἐνοχλεῖται, δὲν φεύγει ἀγανακτι-
σμένος, τοῦθ' ὅπερ διὰ τὸ ῥωμαϊκὸν καὶ διὰ θεάτρον δια-
θέτον εἰς τὸν ἐργολάβον μίαν καὶ μόνην πλατεῖαν, εἶναι
πολύ.

Οὔτε δυνάμεθα νὰ παραπονεθῶμεν ἂν τὰς σειρὰς τῶν
καθισμάτων τόσοι τὰς ἐστένευσαν, ὥστε καὶ οἱ ὀλιγώτε-
ρον προγαστροὶ ἀναγκάζονται ν' ἀφίνωσι τὴν κοιλίαν
τῶν εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον μαζὺ μετὰ τὰς ῥάβδους καὶ τὰ
παρτεσσούτων, καὶ νὰ τὰ παραλαμβάνωσιν ἔπειτα πλη-
ρόντες δύο δεκάρας.

Ἡ Κόρη τοῦ Τυμπαριστοῦ ἐκρίθη σχετικῶς ὡς ἡ πρῶ-
τη ἐπιτυχία. Συντελεῖ πολὺ καὶ ἡ ὑπερέττα· ἡ μὲν μου-
σικὴ τόσοι γοργὴ καὶ εἰσὶν μεθυμένη, τὸ δὲ λιμπρέττο
τόσοι κομικοπαθητικόν, ὥστε νομίζει τις ὅτι τὸ συνέ-
γραψεν ὁ Δὲ Κάστρος, ὅστις, δὲν φοιτᾷ πλέον εἰς τὸ
θεάτρον, διότι ποτὲ ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν εἶχε τὴν διάκρισιν
νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ Βασιλικὰ θεαρεῖα.

ἡ αἰχμαλωσία τῶν βένδων, πέντε λεφτά, πέντε λεφτά.

Βοή καὶ ἀλλαλαγμὸς ἐξηγέρθη τότε ἐν τῇ καφεψείῳ
παρὰ πάντων.

— Βρὲ μάγκα, ἐδῶ—Βρὲ Ἑθνικὸ Πνεῦμα—Λοῦστρο
—Βρὲ Ἀλήθεια—Μὲ τὸ παράρτημα—Μέλλον!

Καὶ οἱ μάγκες γοργοὶ ἐπήδουν ἀπνευστὶ πρὸς πάντας
διαμοιράζοντες παραρτήματα· ἀλλ' ὁ θρήνος καὶ ὁ κοπε-
τὸς ἤρξατο κατὰ τὴν συλλογὴν τῶν πενταλέπτων.

— Ἀφεντικὸ, τὴ πενταρίτσα μου.

— Τώρα δὲν τὴν πῆρες;

— Ὁχι· δὲν μοῦδωκες.

— Αἱ τὴν πῆρε καὶνος ὁ ἄλλος καὶ κάτω. "Αἰ πιάς"
τον.

"Ἄλλος μάγκας πρὸς ἄλλον ἀγοραστὴν:

— Ἀφεντικὸ, δὲν μετὰ πλήρωσε.

— Νὰ χαθῇ. Πάρ' το καὶ φύγε. Ψευτοφυλλάδες τοῦ
διαβόλου.

— Τώρα ποῦ τὸ διάβασες...

— Κρεμνίσου, νὰ μὴ σ' ἀρξίσω στὰ χαστούκια.

Ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ ἀποχωρῶν ὁ μάγκας ἔρριψε κατὰ τοῦ
κιβδήλου ἀγοραστοῦ τὸ πάρθιον τοῦ βέλους.

— Τοῦ λόγου τοῦ ποῦ τὸ ξέρε ὅλα... Δὲν λὲς πῶς
εἶσαι ἀπέντακρος! Κρίμα στὰ γυαλιὰ ποῦ φορεῖς κιόλας.

"Ἡρξατο εἶτα μεταξὺ τῶν λοῦστρων ἡ διαλογὴ τῶν
κατὰ λάθος ληφθέντων πενταλέπτων.

— Ῥὲ Σκλιάρη, δὸς μου τὴν πεντάρικα ποῦ πῆρες ἀπὸ

Ἐγέννησεν ἀλαλαγμὸν εἰς τὴν Β'. πράξιν ἡ Κόρη τοῦ Τυρπανιστοῦ ἐξεληθούσα ὡς νύμφη. Τὸ ἐκ βαρυτιμωτάτου βελούδου καὶ λευκοῦ μεταξώτου ὑπὸ ζώνας ἀνθέων λεμονιάς φόρεμά της, ἀποκαλύπτει ἀβροχυμένους κόλπους ὑπὸ τόσον ἀφελῇ φυσιογνωμίαν. ἐγέννησε καταιγίδα ὀρμῶν καὶ βλεμματῶν εἰς τὴν Πλατεῖαν.

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον, 27 Φεβρουαρίου.

Πρόκειται περὶ τῆς συνήθους συμπληρώσεως τοῦ ὀριστικοῦ πλέον προεδρείου, πράγματος ἄλλως ἐνδιαφέροντος τόσον τοὺς ἀναγνώστας, ὅσον καὶ ἐμέ· ἀλλ' ἐννοῶ νὰ μὴ διακώψω τὴν σειρὰν τῶν ἐντυπώσεων μου καὶ ὑπὸ τοιαύτην πρόθεσιν ἡ ἐναρκὶς τῆς συνεδριάσεως μὲ εὖρε καὶ σήμερον εἰς τὴν θέσιν μου.

Ἀληθῶς ὅλη ἡ Βουλὴ ἐκατάλαβε ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ πλέον μὲ τὸν πρόεδρόν της. Τάξις εἰς ὅλα καὶ αὐστηρότης δι' ὅλους· ἰδοὺ ὁ ὀριστικός της πρόεδρος.

Καὶ ἐν ἄκρον ἄκρον αὐστηρότητος. Γνωστὸν ὅτι τὸ ὠραῖον φύλον — κύριε ΠΖ. — ὅπως παντοῦ, καὶ εἰς τὴν Βουλὴν ἔχει τὰς προτιμήσεις του, ἀλλ' ὁ Δράκων θυρωρὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ κάμῃ διάκρισιν ἐν τῇ πρώτῃ θέρμῃ τοῦ ζήλου του.

— Κυρία τὸ εἰσιτήριόν σας.

— !!!... εἴμαι κυρία.

— Ποῦ τὸ ξέρω γώ· δὲν τὰκούω αὐτά.

Ὁ Κουμουνδοῦρος σηκώνεται μουνδιασμένος καὶ ὑποβάλλει διὰ τελευταίαν φοράν τὴν τελευταίαν του παράκλησιν εἰς τὴν Βουλὴν, νὰ συστηθῇ ἀμέσως ἐπιτροπὴ διὰ τὰ βελενδζικά, ἐπεὶ δὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει νὰ διασύρηται ἡ ὑπόληψις τοῦ **Ἑθνους** ἀδίκως, γιὰ ἓνα τόσο μικρὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποῖον τὸ πολὺ, πολὺ νὰ ἐκόστισε καμμιὰ **Κασταριώτισσα** καὶ μερικὰ συντροφικὰ φαγοπότια.

Δὲν εἰξεύρω ὅμως ἂν ἦτο σύμφωνος καὶ ὁ Σωτηρόπουλος, διότι τὸν εἶδα μετὰ πόνου κινουῖντα τὴν κεφαλὴν.

Ἐχομεν τὰ πρῶτα παράπονα ἐναντίον τοῦ νέου προέδρου· διὰ τῆς αὐστηρότητός του ἐχάσαμεν ἀπὸ τὴν αἵθουσαν τῆς Βουλῆς δύο ἐνδιαφερούσας παρουσίας μὴ βουλευτῶν, τοῦ **Ρόκου** μας καὶ τοῦ **Ἀχιλλέως** μας.

Τέλος—παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω—ἐξελέγησαν καὶ ἀντιπρόεδροι οἱ κκ. Χ. Κανελλόπουλος καὶ Ν. Νομικός (ἐπαναληφθησομένης τῆς ἐκλογῆς διὰ τὸν τρίτον) καὶ γραμματεῖς οἱ Πήλικας, Χατζῆ-Παναγιώτης, Κοκέβης καὶ Μάνδαλος.

Δευτέρω — 1 Μαρτίου.

Μὲ ὅλας τὰς ἀπαγορεύσεις τοῦ Προέδρου διὰ τοὺς μὴ

κεῖνον ἐκεῖ· εἶνε δική μου.

— Νὰ μιὰ πεντάρα! Καὶ ἐπάφλασε τὴν τεταμένην παλάμην του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ αἰτοῦντος. Οἱ δύο διαφερόμενοι ἦλθον τότε εἰς χεῖρας, τσακνόνονται ἀπὸ τὰ μαλλιά, τρέχουν οἱ ὑπηρέται πρὸς διαχώρισιν αὐτῶν, τῶν πελατῶν τοῦ καφεψείου ποδοκροτούντων θορυβωδῶς.

Τέλος ἐπανῆλθε ἡ ἡσυχία καὶ ἤρξαντο γενικῶς αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις.

— Αὐτὰ εἶνε ποῦ μάς χαλοῦν, καὶ θὰ ρᾶμε καμμιὰ ὥρα τὸ κεφάλι μας, ἔλεγε σπουδαρχίδης πρὸς ἕτερον.

— Εἶσαι μουρμούρας, τίποτα δὲν σ' ἀρέσει, τίποτα δὲν πιστεύεις, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

— Μὰ δὲν διαβάξεις, ἀδελφὲ, νὰ 'δῃς εἶνε πράγματα γιὰ νὰ γράφωνται; Ἀκουσε. «Χαρῆς εὐαγγελία» Ἑλληνες χαίρετε. Ὁ Θεὸς, ὁ εὐλογήσας πάντοτε τὰ ἐλληνικὰ ὅπλα ἔσπεψε καὶ πάλιν αὐτὰ δι' ἀμαράντων δαφνῶν. Τὸ Πήλιον ἐξεγέρθη πάνοπλον κραδαίνον τυραννοκτόνον μάχαιραν. Ἡ χαρκαυγὴ τῆς ἐλευθερίας ἤρξατο ἀνατέλλουσα εἰς τὰ Θεσσαλικά πεδία, καὶ ἐκεῖ ὅπου τὸ ἱππικὸν τοῦ Ξέρξου ἄλλοτε ἔβασκεν ἵνα τὸν θάνατον καὶ τὸν πανόλεθρον εὕρῃ εἰς Θερμοπύλας, ἐκεῖ, λέγομεν, σήμερον κροτεῖ τὸ ἀρματωλικὸν καρυοφύλλι! Δισχιλίαι ἐπαναστάται ὑψούντες τὴν κυανόλευκον σημαίαν ὑπὸ τὸν ἀνδρεῖον ὀπλρχηγὸν Τσέλιον κατέλαβον τὰ περὶ τὸν Βῶλον χωρία, ἐν οἷς ὀχυρωθέντες στενωῶς πολιορκουσι τὸ ἐπίνειον τοῦτο τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾧ οἱ τοῦρκοι περίφοβοι ἐνεκλεί-

σθησαν ἐρηπτικῶς. Κατὰ τῶν προμάχων τῆς ἐλευθερίας ἐξεπέμφθησαν ἐκ Λαρίσσης τρία τάγματα μετὰ πυροβολικοῦ, ἅτινα ὅμως οἱ ἥρωες τοῦ Πηλίου αἰσχυρῶς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν διὰ τῶν πυρῶν τοῦ Σασεπῶ. Ἡ μάχη διήρκεσεν ὀκτὼ ὥρας, καθ' ἧς οἱ μαχηταὶ τῆς ἐλευθερίας νήστευσαν καὶ ἄνευ ὕδατος ἐμαχέσθησαν μετὰ παραδειγματικῆς καρτερικότητος, ξιφῆρεις δὲ ἐξορμήσαντες τῶν προχείρων χαρακωμάτων ἔτρεψαν εἰς πανικὴν φυγὴν τοὺς ἔχθρους, ἐξ ὧν ἔπεσον πληγωμένοι καὶ φονεμένοι διακόσιοι δύο καὶ εἰς βέης, οὕτινος τὴν κεφαλὴν ἀπεκόμισαν οἱ φεύγοντες Τοῦρκοι εἰς Λάρισσαν. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπληρώθη εἰς, καὶ οὗτος ἐκ πυρσοκροτήσεως τοῦ ὅπλου του. Ζήτω τὸ ἔθνος!!

— Αἰ, πῶς σοῦ φαίνεται. Ἀκουσε τώρα καὶ τὸ ἄλλο.

«Νέα ἄθλα Θερμοπυλῶν καὶ Σαλαμίνας ἔχομεν ν' ἀναγγείλωμεν εἰς τὸ Πανελλήνιον.

«Σφοδρῶς πάλλομεν τὴν καρδίαν καθ' ἣν στιγμὴν χαράττομεν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς, καὶ τίς τῶν Ἑλλήνων δὲν θὰ συγκινηθῇ μέχρι δακρύων, ἀκούων, ὅτι ἡ ἡρωικὴ θυγάτηρ καὶ γηνησία τῆς Ἑλλάδος Κρήτη, ἐμουτζούρωσε καὶ πάλιν τοὺς ἀγαρηνοὺς.

«Ἡ θεία εὐδοκία ἡ εὐαγγελίζουσα τὸν ἐλληνισμόν, ἔσπεψε καὶ πάλιν τὰ ἐλληνικὰ ὅπλα δι' ἀμαράντου δάφνης.

Ἐν μύρτῳ κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,

«βουλευτὰς, οἱ διάδρομοι τοῦ βουλευτηρίου βρίθουσιν ἀπὸ στόματὰ ἀνοικτὰ καὶ αὐτὰ ἀνοιχτότερα εἰς ὑποδοχὴν βαβυλωνίας ὅλης διαδόσεων.

Ἐδῶ σχεδιάζονται ὑπουργεῖα ἐκ τοῦ προχείρου καὶ δίδονται πλείότεροι λόγοι τιμῆς ἢ χειῖρες θερμαί, ἐκεῖ καταρτίζονται αἱ ἐπιτροπαὶ καὶ προκειμένου περὶ τοποθετήσεως τοῦ κυρίου Πετσάλη, «ὅπου θέλετε βάζατέ τον, λέγει τις, εἶνε εἰδικὸς δι' ὅλα.»

Οἱ σπουδαῖοι ἀσχολοῦνται εἰς τὴν μῆπω ἐμφάνισιν τοῦ Τρικούπη καὶ σχολιάζουσι τὴν ἐπὶ τοσοῦτον παράτασιν τῆς διαμονῆς του εἰς τὰνάκτορα, ὅπερ πολλὰ συμπεράσματα γεννᾷ εἰς τοὺς ἐγκεφάλους των, διὰ τὰ ἴδητε αὐριον, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, καὶ εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων μας, ὡς αὐθεντικὰς εἰδήσεις ἀναγεγραμμένα ἢ καὶ διὰ τοῦ τηλεγραφικοῦ σύμματος ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ὡς τοιαῦτα μεταδιδόμενα.

— Ὁ βασιλεὺς θὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν Τρικούπη ν' ἀναγνωρίσῃ τὰ Διατάγματα Του.

— Ὅχι, θὰ ζητῇ πρόγραμμα τῆς ἐξωτερικῆς του πολιτικῆς.

— Ὅχι, θὰ θέλῃ νὰ προφυλάξῃ τὸν Κουμουνδοῦρον ἀπὸ τὸ Δικαστήριον.

— Τὸν Κουμουνδοῦρο δὲν τὸν μέλει, διότι ἔχει τὰς Δυνάμεις μαζί του καὶ θὰ τὸν ὑποστηρίξουν σὲ μὴ τέτοια περιστασια.

— Εἴμπορεῖ νάχῃ χίλιας Δυνάμεις μαζί του, ἀλλὰ τοῦ λείπουν αἱ δυνάμεις—προφθάνει νὰ εἴπῃ διερχόμενος ἐκεῖθεν ὁ πανταχοῦ παρὼν Ῥάλλης.

*

Ἐπὶ τέλους εἶχεν ἀρχίσει ἡ συνεδρίασις ὅτε ἐπεφάνη καὶ ὁ περιμενόμενος Μεσσίας Τρικούπης ὁ ὑπουργειοφάγος, ὅλος γέλιος, ὅλος χαρὰ, ὅλος λάμψι. Καταφανῶς

ἀντίθεσιν παρίστα ἡ φυσιογνωμία τοῦ πεπτωκότος πρωθυπουργοῦ, νεκροῦ μᾶλλον ἢ ζώντος μορφὴν ἐμφαίνοντος κατ' αὐτὰς, καὶ διηνεκῶς κύπτοντος τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς οἶδε τίνος συλλογῆς.

Τὰ πάντα τέλος περιάγουσι ζωντανὴν τὴν ὑπουργικὴν κρίσιν, παντοῦ κύκλοι, παντοῦ φῆμαι, παντοῦ σχόλια.

Μόλις ἐφάνη ὁ Τρικούπης καὶ οἱ περιεργότεροι ὡς πελαργοὶ συνεσπειρώθησαν περὶ αὐτόν, ὅστις τοὺς πάντας προφθάνει, εἰς ὅλους ἀπαντᾷ, μὲ ὅλους ὀμιλεῖ, μὲ ὅλους γελᾷ καὶ, ἡ στάσις του, οἱ λόγοι του, τὸ ὕφος του ἔχει κἄτι τι τὸ πρωτοφανές, μυρίζει χαρτοφυλάκιον, μυρίζει κἄτι περισσότερον ἀκόμα... μυρίζει **αἷμα** λέγουσιν μερικοὶ, θὰ τὸν φάγῃ τὸν Κουμουνδοῦρον· τὸ ἔθεσεν ὡς ὅρον εἰς τὸν βασιλεῖα· τῷβαλε ἀπόφασιν.

Καὶ νομίζεις ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς αἰθουσαν χρηματιστηρίου ὅπου οἱ λύκοι τοῦ λαοῦ πυρετωδῶς καταγίνονται εἰς τὴν ἐκ τοῦ προχείρου διαρρύθμισιν τῶν συναλλαγῶν των. Καὶ ὅλοι φαίνονται εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν, τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἀπ' ὀλίγον κάμουν κατ' ἰδίαν μὲ τὸν μέλλοντα Πρωθυπουργόν. Καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς χαμογελᾷ καὶ ὁ Τριγγέτας ἐλπίζει καὶ ὁ Βουδοῦρης μένει ἡσυχος καὶ ὁ Πετσάλης δὲν ἀπελπίζεται καὶ ὁ Κανάρης προσδοκᾷ καὶ ὁ Κοντόσταυλος περιμένει καὶ ὁ Μεταξᾶς ἀνυπομονεῖ καὶ μόνον ὁ Λομβάρδος δὲν ἀνησυχεῖ καὶ μόνον ὁ Ῥάλλης δὲν ταρασσεται καὶ μόνον ὁ Καραϊσκάκης δὲν φοβεῖται· τοὺς τρεῖς τούτους δυνάμει ἀπὸ τοῦδε νὰ τοὺς ὀνομάσω **ὑπουργοὺς**. Τί καλὰ ἂν εἴχαμε καὶ ὀφυπουργεῖα, τί οἰκονομία φίλων καὶ εἰδικότητων!

Ἦδη ὁ βουλευτὴς Βώλου κ. Γεωργιάδης δυνάμει 118 ψήφων εἶχεν ὀνομασθῇ ἀντιπρόεδρος καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος μετὰ τῶν σπανῶν του εἶχεν ὑπάγει εἰς κηδεῖαν, ἀλλ' ὁ Τρικούπης—Βουλὴ παρέμεινεν καὶ ἄνευ τοῦ **Πικροτάτου** καὶ μὲ ὀλίγον πεπὲρι Δουζίνα, ὅπερ ὅμως ὁ

ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους Ἀθηναίους ἐποίησάτην.

«Καὶ λοιπόν· πλοιάρια ἱστιοφόρα φέροντα ἀνδρομάχους ἤρωας εἰς Κρήτην πρὸς ἀποβίβασιν, συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἐκφέροντα ἀνδρας πανόπλους εἰς τὰ ἡρωικά τῆς Κρήτης παράλια χάριν ἀποβιβάσεως.

«Τοὺς ἀνδρας τούτους καὶ πλοῖα περίπολοι θωρηκτὰ τῶν τούρκων, δύο τὸν ἀριθμὸν προσβαλόντα ἐν τῇ ἀκροθαλασσίᾳ τῆς ἀποβιβάσεως, ἤρξαντο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ τοῦ κατ' αὐτῶν συνεχοῦς πυροβολισμοῦ δι' ὀπισσοτόμων πυροβόλων.

«Ἀλλ' οἱ ἐν τῇ ξηρᾷ ἤρωες ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων βραχῶν ὀχρωθέντες ἤρξαντο τοῦ καταπυροβολεῖν φόρον καὶ τρόμον πνέοντες κατὰ τῶν ἀγρίων ἀγαρινῶν, ὧν ἕνεκα τραπέντων τῶν θωρηκτῶν εἰς αἰσχίστην φυγὴν, ἐγένετο ἀνέτως ἡ ἀποβίβασις τῶν νικηφόρων μαχητῶν.

«Δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι τὸ συμβῆν ἦτο **πειζοαναμαχία** τις πρωτοφανὴς εἰς τὰ χρονικά τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος.

«Ὁ θεὸς στέφει τὰ ὅπλα τὰ ἑλληνικά, ἡ δὲ Εὐρώπη ἀπέναντι τῶν νέων τούτων κατορθωμάτων τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ! Ζήτω τὸ ἔθνος!»

— Αἱ καλὰ, καὶ τί βρίσκεις τὸ γελοῖον εἰς αὐτά; Ὁ γράφων εἶνε ἐνθουσιασμένος. Εἶναι δημοσιογράφος.

— Μὰ εἶνε πράγματα αὐτὰ διὰ τὰ γράφονται;

— Γὰρ νὰ σοῦ πῶ. Πλήρωσες τὴν πεντάρκα τοῦ μαγκῆς; — Μαγκῆς! Μάγκας κάθασαι σὺ τόρα καὶ τηρᾷς ἐνῶ ἡ πατρίς χάνεται;

— Γι' αὐτὸ φώναζε ὁ φουκαρᾶς.

— Τί τοῦ λέγω γῶ, καὶ τί μοῦ ψάλλει 'κεῖνος.

— Καὶ τέλος, τί θέλεις νὰ πῇς;

— Θέλω νὰ πῶ, μ' αὐτὰς τὰς ἀηδίας γινόμεθα ρεζίλιδες τοῦ κόσμου. Εἶνε δημοσιογραφία αὐτὴ ποῦ ἔχουμε; Ἀλλὰ δὲν πταῖουν αὐτοὶ ποῦ τὰ γράφουν, ἀλλ' ἡμεῖς ποῦ πληρώνουμε γιὰ νὰ διαβάζωμε τὰ σαλιαρίσματά των.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, διεγείρουν καὶ αὐτὰ τὸν ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν.

— ὦ, ἀδελφὲ, δὲν μᾶς ἀφίνεις κάτω μὲ τὰς ιδέας σου!

Τὴν ὥραν ἐκείνην φωναὶ ἠκούσθησαν ἐξωθεν. Αὐθωρεῖ πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἐν τῷ καφενίῳ ἠγέρθησαν καὶ μετὰ θορύβου ἐδραμον εἰς τὰς θύρας. Ὁ πτωχὸς καφεπώλης ἐν τῇ γενικῇ ἐξόδῳ καταλήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ διερρηγνύετο κραυγάζων:—Ἡσυχία, παιδιὰ, καθίστε, κύριοι, δὲν εἶνε τίποτα! Ἀλλὰ μάτην, ἡ φωνὴ του ἦτο φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ καφενεῖον ἐκενώθη, ἐπὶ δὲ τῶν τραπεζῶν θέαμα σπαρκατικὸν ἐπληρῆτε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀτυχοῦς δ.ε.υθ.υ.α.ποῦ, διότι οἱ εὐγενεῖς πελάται αὐτοῦ εἶχον ἐγκαταλείπει ἀπλήρωτα ἐν γένει τὰ ποτά των, ἐφ' ὃ καὶ ἤρξατο ζωντορὰ λογομαχία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν του.

— Χίλιας φορὰς σᾶς εἶπα, ἐβόα, νὰ μὴ ἀφίνετε σὲ

Ῥηγόπουλος καὶ ὁ Ῥάλλης τὸ κατέπιον χωρὶς καθόλου νὰ καῶσιν, ἐψήφισεν εἰς πρώτην ἀνάγνωσιν τὴν προσθήκην ἀρθροῦ εἰς τὸν κανονισμόν τῆς Βουλῆς περὶ τοῦ ἐφόρου τῆς βιβλιοθήκης τῆς καὶ ἦτον αὕτη ἡ πρώτη νομοθετικὴ πράξις τῆς, ὁ **μάρτης** τῆς, πράξις καλὴ καὶ ἀρχὴ καλὴ.

Νάτος.

ΩΔΕΙΟΝ.

Εἶμαι ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων παρ' ἡμῖν, οἵτινες ἀληθῆς τρέφουσιν ἔρωτα πρὸς τὴν μουσικὴν, διότι οἱ πλεῖστοι ἀγαπῶσιν αὐτὴν, ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶσι μᾶλλον, ἵνα μὴ λογίζωνται ἄμουςοι ἢ ἀνίκανοι νὰ τὴν κατανοήσωσι. Δύω περιπαθεῖς μουσικοὶ τόνοι ἐγείρουσιν ἐν ἐμοὶ τὸσον ἐνθουσιασμόν, συγκινοῦσι τὸσον τὴν ψυχὴν μου, ὅσον οὐδὲ οἱ ὠραιότεροι τῶν ὀφθαλμῶν, ὅσον οὐδὲ οἱ φλογερώτεροι ποιητικοὶ στίχοι, οὐδὲ οἱ γλαφυρώτεροι πίνακες ζωγράφου.

Καὶ διὰ τοῦτο ὅπου ἐν τῇ πτωχῇ ἐν Μούσαις πόλει ἡμῶν παρουσιάζεται ποτε εὐκαιρία μουσικῆς ἀπολαύσεως, τρέχω ἐκ τῶν πρώτων καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ἐνησχολήθην μὲ τὸ Ὠδεῖον καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ἴσως θὰ ἐνασχοληθῶ.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐδόθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Ὠδείου, ἐν εἵδει ἐξαμήνων ἐξετάσεως, συναυλία ὁργανικὴ καὶ φωνητικὴ.

Βεβαίως δὲν πρέπει ν' ἀποδίδῃ τις μεγάλην σημα-

σίαν εἰς τὴν ἐν τοιαύταις στιγμαῖς ἐπιδεικνυμένην πρόοδον διότι πρὸ πολλῶν δεκάδων ἡμερῶν ἴσως ἀρχεται ἡ ἐν τοῖς ἐκτελούμενοις τεμαχίοις ἀσκήσις, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε δύναται νὰ διαγνώσῃ ὅποια τις ἐργασία γίνεται ἐν τῷ ἰδρύματι αὐτῷ.

Ἀπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Βολονίνη μέχρι τῆς κατὰ τε πλάτος καὶ μήκος μεγάλης δ. Ἰωαννίδου, πάντες καὶ πᾶσαι εὐηρέστησαν.

Ἦγεῖτο ἡ τὴν μορφήν ἀτυχῆς κ. Βέσσελ, τῆς ὁποίας εἶναι γνωστὴ πλέον ἡ ἐκτακτος μουσικὴ ἐπίδοσις. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω τί ἤθελεν αὕτη, λαβοῦσα πρὸ ἐτῶν ἤδη τὸ μουσικόν τῆς δίπλωμα, μέσω τῶν μαθητευομένων τοῦ Ὠδείου. Φαίνεται, ὅτι ὑπάρχει καὶ τάξις ἐπιτίμων μαθητῶν! Ἐψαλλε μὲ πολλὴν τέχνην καὶ συγκίνησιν ἄσμα θούριον γαλλιστί. Ἡ ἀντίζηλος αὐτῆς τὴν φωνήν, ἡ ὁποία μέλλει ἴσως νὰ διαμφισβητήσῃ αὐτῇ τὰ πρωτεῖα, Κλεοπάτρα ἢ Χαρίκλεια, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, Ἰωαννίδου, ἐπέδειξε πολὺ θάρρος καὶ φαίνεται, ὅτι ἔχει ζῆλον μέγαν, δυνάμενον κατὰ καλὸν νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὸν στενὸν τῶν καλλιτεχνῶν μας κύκλον, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν δυνάμενων. Ἐψαλλεν ἰταλίστι περιπαθὴ romance τὸ "Oreiron, τὸσον ἐπιτυχῶς, ὥστε πολλὰ περὶ αὐτῆς ὄνειρα ἠδύνατό τις νὰ πλάσῃ.

Ὁ χαριέστατος υἱὸς τοῦ κ. Στεφάνου ὅσον εὐεידῆς τὴν ὄψιν, τὸσον περιπαθὴς καὶ ἀκριβὴς βιολογίστας, κατεχειροκροτήθη, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ εὐμορφα ἐκεῖ κορίτσια, δὲν ἀναλαμβάνω ὅμως τὴν εὐθύνην νὰ εἶπω διὰ ποῖαν ἐκ τῶν δύο του ἰδιοτήτων.

Περὶ μόσχων καὶ ἀρνίων μὴ ἔχων καμμίαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν μνήμην μου, τελειόνα συντομώτατα εἰς τὴν μικρὰν, χαρίεσσαν Βλαχάνην, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἐξέρχεται καθαρὰ, ἀπρόσκοπτος καὶ γλυκυτάτη.

Ἐκ τοῦ ὅλου ἔμεινα εὐχαριστημένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅλου πάλιν ἠννόησα ὅτι ἐπιπολαιότης ἄκρα διέπει τὰ τῆς διευθύνσεως. Ἄλλοτε ὅμως περὶ τούτου.

Γ. Γ. Εἰς τὸν γλυκὺν νέον τὸν μανθάνοντα τὸ βιολογιστὴν, συνιστῶ ν' ἀφίη τὰ αὐτὰ, τὴν μύτην καὶ τὰ φρύδια του ἡσυχά ὅταν παίζῃ, διότι ἀντὶ νὰ φαίνεται, ὅτι συγκινεῖται ἀπὸ τὴν μουσικὴν, ὅπερ θέλει νὰ κατορθώσῃ, φαίνεται, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὰ γέλοια, τὰ ὅποια γεννοῦν αἱ προσωποκινήσεις του αὐταί.

Μάρτος.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ

Λονδίνον, 2 Μαρτίου 1882.

Palace of Westminster.

House of Commons.

Ὁ Ἀγγλος ἔχει τὰ ἐλαττώματά του καὶ τὰς ἰδιοτροπίας του. Ὁρεῖλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἶναι παράδοξος εἰς τὸν κοινωνικόν του βίον, εἰς τὰς θεμελιώδεις ιδέας του, εἰς τοὺς τρόπους του ἐν γένει. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ παγερός ὁργανισμὸς του εἶναι ἀρκετὰ καλὸς βράχος

τέτοιαις περιστάσεσι νὰ ἐγκρίνῃ κἀνείς ἐξω' νὰ πιάνετε τῆς πόρταις. Ὅριστε τώρα. Ποιὸς θὰ πληρώσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ κανόνια...

Καὶ ἀπήντουν ἐκεῖνοι:

— Τί νὰ σοῦ κάμωμε 'μεῖς; Δὲν ἀκούς; ἔρχεται διαδήλωσις!

— Διαδήλωσις; Σκυλιὰ, τὰ τραπέζα, τὰς καρέκλας, τρέξετε, θὰ μᾶς τὰ σηκώσουν ὅλα.

Ἐν τούτοις ἡ ἐρχομένη διαδήλωσις εἶχε φθάσει πρὸ τοῦ καφεψείου.

Ἦγοῦντο αὐτῆς, ὡς σύνθητες, οἱ μάγκες τοῦ Ὁρολογίου καὶ οἱ λουστροὶ τῶν Χαυτειῶν, τούτων δὲ εἶποντο οἱ Πλακιδῶτες καὶ οἱ Ψυριῶτες ἀναμῖξ μετὰ κλητῆρων, τοῦθ' ὅπερ ὑπεδήλου, ὅτι ἡ διαδήλωσις εἶχεν ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Ἦτο, ὡς ἔλεγον τότε, τεχνικὴ, τῇ ὑποδαυλίσει τῆς κυβερνήσεως, ὅπως ἐκκαύσῃ τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα, ἐφ' ᾧ μετὰ τῶν ζητωκραυγῶν ἠκούοντο καὶ αἱ προτρεπτικαὶ φωναὶ τῶν κλητῆρων. — Φωνὴ παιδιὰ δύνατ', ὅσο πέρνει!

— Ζήτω ὁ πόλεμος, ζήτω ὁ πόλεμος!

— Στὸ παλάτι, ἐμπρὸς στὸ παλάτι!

— Ὅχι, ἀπ' ἐδῶ, στὴν ἀγγλικὴ πρεσβεΐα!

— Στοῦ πρωθυπουργοῦ!

— Λόγο, λόγο!

(ἀκολουθεῖ).